

вдосконаленню технічного рівня та ефективності робіт в якості індивідуального члена ТК-47.

Таким чином, можна зробити наступні висновки:

1. Виконані розробки нормативних документів технічними комітетами зі стандартизації, а також ряд робіт по їх впровадженню в промисловість дієво сприяє нарощенню рівня інтелектуальної власності вітчизняних розробників, випробувачів, виробників та споживачів продукції машинобудування.

2. Враховуючи високу інформаційну ефективність від участі в якості колективних або індивідуальних членів технічних комітетів зі стандартизації за конкретним напрямком, рекомендувати розробникам, випробувачам, виробникам та споживачам конкретну продукцію машинобудівних підприємств України прийняти дії по входженню в перелік колективних або індивідуальних членів технічних комітетів.

ІННОВАЦІЙНА ДІЯЛЬНІСТЬ ТА ЇЇ ВПЛИВ НА РОЗВИТОК ПРОМИСЛОВИХ ПІДПРИЄМСТВ УКРАЇНИ

*Кабаченко Д.В., к.е.н., доцент кафедри економіки підприємства,
Воробйова І.В., студентка, ДВНЗ «НГУ», м. Дніпропетровськ, Україна*

В існуючих умовах господарювання важливою складовою успішного розвитку будь-якого підприємства є інноваційна діяльність. Інноваційний розвиток промислових підприємств є визначальним інструментом конкурентної боротьби та залученні потенційних споживачів. Найбільшого успіху у завоюванні сегменту ринку домагаються підприємства, які впроваджують у виробництво інноваційні розробки, що покращує якість товару, розширює його споживчі властивості та підвищують ефективність діяльності підприємства.

В Україні відбувається спад розвитку економіки, тому промисловим підприємствам необхідно розвиватися у інноваційному напрямку, бо інакше технологія виробництва і продукція неминуче морально застаріває і підприємство вибуває із боротьби за споживача.

У напрямку активізації інноваційного сектору економіки в останні роки урядом прийнято багато постанов, рішень та державних програм, що спрямовані на підвищення інноваційної результативності діяльності підприємств, однак більшість з них не вдалося реалізувати в повному обсязі.

Як показує зарубіжний досвід, головну роль у стимулюванні інноваційного розвитку промислових підприємств має відігравати держава, створюючи сприятливі умови для здійснення підприємствами науково-дослідної діяльності шляхом державного фінансування інноваційного розвитку та впровадження різних видів податкових і амортизаційних пільг.

Проблема полягає в тому, що у нашій країні дія цих пільг періодично призупиняється, а рівень державного фінансування інноваційного розвитку дуже низький, що не сприяє розвитку підприємств у інноваційному напрямку. В цих умовах виникають економічні суперечності між інтересами держави та підприємствами, які орієнтовані на інноваційний шлях розвитку.

Основними стримуючими факторами інноваційного розвитку є також недостатність у промислових підприємств власних коштів; низька інвестиційна активність вітчизняних, зарубіжних інвесторів; недосконалість податкового законодавства; відсутність мотивації вітчизняних підприємств до впровадження результатів НДДКР; послаблення взаємозв'язків науки та виробництва.

Основними заходами сприяння розвитку інноваційного середовища повинно стати:

- створення фінансових механізмів державної підтримки інноваційної діяльності у напрямках фінансування через систему державних науково-технічних програм різного рівня та спеціально створені фонди;
- організаційно-правові методи впливу держави на формування інфраструктури інноваційної сфери;
- створення інформаційної бази на ринку інноваційної продукції;
- інституційне та організаційно-правове забезпечення функціонування ефективного механізму реалізації фінансової політики держави;
- розробка і запровадження механізму надання пільг промисловим підприємствам, які впроваджують і реалізують інноваційну продукцію;
- поширення практики надання інноваційним підприємствам середньострокових кредитів зі зниженою кредитною ставкою;
- екологізація виробництва, стимулювання діяльності, що спрямована на збереження довкілля;
- збільшення витрат на підготовку фахівців, проведення спеціалізованих тренінгів, курсів інноваційного напрямку;
- мотивація працівників до інноваційної діяльності, зменшення міграції науковців;
- законодавчі зміни у галузі інноваційної діяльності щодо пільг і стимулів;

- розширення джерел фінансування;
- тісне співробітництво та обмін досвідом з іноземними підприємствами;
- активізація діяльності технопарків шляхом державної підтримки.

ІНВЕСТИЦІЙНА СКЛАДОВА ЯК ФАКТОР ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ІННОВАЦІЙНОГО РОЗВИТКУ ПІДПРИЄМСТВА

*Лещук Г.В., к.е.н., доцент кафедри економіки та підприємництва
Прикарпатського інституту імені М.Грушевського МАУП, м. Львів, Україна*

В сучасних економічних умовах питання щодо інвестиційного забезпечення інноваційного розвитку підприємств залишаються одними з найпріоритетніших для вітчизняної економіки. В інвестиційній сфері економіки України триває затяжна криза, що не дає змоги вітчизняним підприємствам вирішити поточні виробничі проблеми та виконувати програми реалізації інноваційних проектів. Від так, без істотного поліпшення інвестиційного клімату в Україні активізація інноваційної діяльності вітчизняних підприємств, а водночас і перехід економіки на інноваційну модель розвитку – неможливі.

Підприємства, що прагнуть реалізовувати інноваційну діяльність потребують значних капіталовкладень, а особливо інвестиційного забезпечення. Але на сьогодні інвестиційний клімат в Україні оцінюється як високо ризиковий. Причиною такого стану є не лише відсутність коштів для вкладень, але й підвищений ризик будь-яких форм інвестування [1].

У науковій літературі найпоширенішою є думка, що інноваційна діяльність вимагає залучення тільки фінансових ресурсів, тобто фінансування інноваційної діяльності – це лише грошові відносини з іншими суб'єктами господарювання та банками з оплати науково-технічної продукції, контрагентських робіт, поставок матеріалів і комплектуючих, розрахунків із замовниками, трудовими колективами та державними органами управління. Інші вчені слушно зазначають, що здійснення інноваційної діяльності вимагає залучення не лише коштів у безпосередньо грошовому вимірі, а й інших – у вигляді основних та оборотних засобів, майнових прав і нематеріальних активів, кредитів, позик та застав (боргових зобов'язань), прав на землеволодіння й землекористування тощо. Найбільш узагальнено процес забезпечення інноваційної діяльності необхідними ресурсами характеризується